

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A VI-A CIVILĂ
DECIZIA CIVILĂ NR. 1803

Ședința publică din data de 06.04.2021

Completul constituit din:

PREȘEDINTE: [REDACTED]

JUDECĂTOR: [REDACTED]

GREFIER: [REDACTED]

Pe rol se află soluționarea cererii de apel formulate de apelanta-pârâtă [REDACTED] SA împotriva sentinței civile nr. 10301/03.11.2020 pronunțate de către Judecătoria Sectorului 3 București în dosarul nr. [REDACTED], în contradictoriu cu intimata-reclamantă [REDACTED] SRL și intimatul-intervenient forțat [REDACTED], având ca obiect pretenții.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la ordinea listei de ședință, a răspuns apelanta-pârâtă, prin avocat Amelia Marina Păius, care depune la dosar împuternicire avocațială, lipsind celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către greșierul de ședință, după care,

Tribunalul acordă cuvântul în dezbaterea probatoriului.

Apelanta-pârâtă, prin avocat, solicită proba cu înscrisurile depuse la dosar în fața primei instanțe.

Deliberând, în temeiul art. 478 alin. (2) C. proc. civ., tribunalul încuviințează proba cu înscrisurile depuse de către apelantă la filele 18-20 în dosarul de apel. Totodată, constată că intimații nu au depus înscrisuri noi în calea de atac și nu au solicitat administrarea altor probe.

Apelanta-pârâtă, prin avocat arată că nu mai are alte cereri de formulat și depune la dosar concluzii scrise.

Nemai fiind alte cereri de formulat, Tribunalul constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fondul cererii de apel.

Apelanta-pârâtă, prin avocat, solicită admiterea apelului astfel cum a fost formulat. Apreciază că nu au fost îndeplinite condițiile prevăzute de art. 25 alin. (1) din norma ASF nr. 20/2017, întrucât nu se face dovada încheierii unui autoturism din clasa similară. Așa cum rezultă din înscrisurile depuse la dosar, autoturismul marca Volkswagen face parte dintr-o clasă super-minus segmentul b), în timp ce mașină ce a fost închiriată persoanei prejudiciate face parte dintr-o clasă compactă, segmentul c).

De asemenea, consideră că nu sunt respectate condițiile prevăzute de art. 25 alin. 2 din norma ASF nr.20/2017, întrucât din înscrisurile depuse de intimata-reclamantă nu rezultă perioada de indisponibilizare a vehiculului, perioadă ce se calculează de la data constatării avariilor și momentul introducerii acestuia în reparație.

În ceea ce privește prejudiciul, arată că din înscrisurile depuse de către reclamantă nu rezultă faptul că au fost îndeplinite dispozițiile din Legea nr. 38/2003, în sensul că nu există o plată anticipată în ceea ce privește serviciul de închiriere a autovehiculului.

În ceea ce privește prețul stipulat în quantum de 383 lei pe zi de închiriere, arată că acesta nu este unul real, ci fictiv, având în vedere faptul că nu a existat între părți o intenție de plată, care ar fi trebuit să existe din partea persoanei prejudiciate.

În ceea ce privește capătul de cerere privind penalitățile de întârziere de 0,2 %, consideră că dispozițiile art. 21 și 23 din Legea nr. 132/2017 nu își găsesc aplicabilitatea, întrucât acestea ar

trebui să se calculeze de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, după complinirea termenului de 10 zile, conform dispozițiilor legale mai sus menționate. Totodată, solicită obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată, reprezentând taxă judiciară de timbru și onorariu de avocat.

Tribunalul constată dezbaterile închise și reține dosarul în pronunțare.

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. 10301/03.11.2020 pronunțată în dosarul nr. [REDACTAT], Judecătoria Sectorului 3 București a admis cererea de valoare redusă formulată de reclamanta SC [REDACTAT] SRL în contradictoriu cu pârâta SC [REDACTAT] Asigurare SA, a obligat pârâta la plata către reclamantă a sumei de 1468,31 lei reprezentând despăgubirea neachitată pentru lipsa de folosință a vehiculului avariat, precum și la plata către reclamantă a penalităților de întârziere în cuantum de 0,2% pe fiecare zi de întârziere, calculate asupra sumei de 1468,31 lei, de la data de 11.03.2020, data plății parțiale efectuate de către pârâtă, și până la data achitării integrale a debitului principal. Totodată, instanța a obligat pârâta să achite reclamantei suma de 50 lei cu titlul de cheltuieli de judecată, reprezentând taxă judiciară de timbru.

Pentru a pronunța aceasta soluție, instanța de fond a reținut că, la data de 14.01.2020, conducătorul autovehiculului cu numărul de înmatriculare BN 06 PCT pentru care pârâta a emis asigurarea RCA nr. RO/26/J/26/JA, nr. 090741857, valabilă de la 12.09.2019 până la 11.03.2020 (fila nr. 20), a cauzat un accident de circulație în care a fost implicat autovehiculul cu numărul de înmatriculare BN [REDACTAT] 5 TEA, condus de numitul Hângănuț Toader. Aspectele privind dosarul de daună soluționat de către pârâtă nu fac obiectul prezentului litigiu.

În concret, numitul [REDACTAT] a încheiat un contract de locațiune de autovehicul la data de 20.01.2020 cu Professional Claims SRL cu privire la închirierea unui vehicul pe perioada reparării vehiculului BN [REDACTAT] 5 TEA care făcea obiectul dosarului de daună soluționat de pârâtă. Durata contractului de închiriere a vehiculului a fost de 4,9 zile la prețul de 320 lei pe zi, fără TVA. În acest sens a fost emisă de către [REDACTAT] SRL factura nr. 204007 din 30.01.2020 spre plata de către numitul [REDACTAT] în valoare de 1877,58 lei.

La aceeași dată, numitul Hângănuț Toader și reclamanta [REDACTAT] SRL au încheiat contractul de cesiune de creanțe la 30.01.2020 cu privire la suma de 1877,58 lei reprezentând contravaloarea locațiunii vehiculului conform contractului din data de 20.01.2020. Cesionarul a efectuat plata prețului cesiunii astfel cum rezultă din extrasul de cont de la fila nr. 31. Astfel, în baza art. 1566 și urm. C. civ., cesionarul din respectivul dosar, adică reclamanta, deține creanța pe care numitul Hângănuț Toader o avea față de pârâtă.

În data de 11.02.2020, reclamanta i-a comunicat pârâtei prin curier cu conținut declarat cererea de despăgubire din data de 10.02.2020, solicitându-i plata sumei de 1877,58 lei.

La data de 19.02.2020, pârâta a comunicat reclamantei prin mail refuzul de a o despăgubi integral, arătând că dosarul va fi promovat la plată cu suma de 409,27 lei. În data de 11.03.2020, pârâta a efectuat către reclamantă plata sumei de 409,27 lei.

În drept, raportat la legea aplicabilă în timp, instanța a analizat incidența răspunderii civile delictuale raportat la situația de fapt dedusă judecății conform normelor juridice în vigoare la momentul producerii faptei ilicite, având în vedere dispozițiile art. 103 din Legea nr. 71/2011, care stabilesc că *obligațiile născute din fapte juridice extracontractuale se supun legii în vigoare la data săvârșirii sau producerii lor*. Astfel, întrucât evenimentul rutier s-a produs la data de 14.01.2020, în speță sunt incidente prevederile Legii nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie și ale Normei ASF nr. 20/2017, care se completează cu dispozițiile CC.

Potrivit art. 1357 alin. (1) CC, cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare. Din analiza acestei prevederi legale rezultă că, pentru angajarea răspunderii civile delictuale, se cer a fi întrunite cumulativ următoarele *condiții*: existența unui prejudiciu, a unei fapte ilicite, a unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, precum și a vinovăției persoanei cu capacitate civilă delictuală cauzatoare a prejudiciului.

Fapta ilicită constă în producerea accidentului de circulație din data de 14.01.2020, din culpa exclusivă a conducătorul autovehiculului cu numărul de înmatriculare BN 06 PCT pentru care pârâta a emis asigurarea RCA nr. RO/26/J/26/JA, nr. 090741857, valabilă de la 12.09.2019 până la 11.03.2020. Prejudiciul rezultă din procesul-verbal de constatare a daunelor, în care s-au consemnat avariile suferite de autoturismul cu nr. de înmatriculare BN ●-TEA, iar cuantumul pagubei reprezintă lipsă de folosință a respectivului autovehicul concretizată în prețul locațiunii evidențiat în factura nr. 204007 din 30.01.2020 în valoare de 1877,58 lei. Legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu există și nu a fost contestată în cauză.

Instanța a reținut ca fiind incidente dispozițiile art. 10 și art. 11 din Legea nr. 132/2017 ce reglementează obligația asigurătorului RCA de a despăgubi partea prejudiciată pentru prejudiciile dovedite suferite în urma accidentului produs prin intermediul vehiculului asigurat.

În ceea ce privește lipsa de folosință, potrivit art. 11 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 132/2017, despăgubirile vor cuprinde și prejudiciul reprezentând consecința lipsei de folosință a vehiculului avariat, inclusiv înlocuirea temporară a vehiculului, pe baza opțiunii persoanei prejudiciate.

Or, în cauză, ● SRL cu care persoana păgubită a încheiat contractul de locațiune autovehicul din data de 20.01.2020 are calitatea de persoană autorizată în sensul legii, iar lipsa de folosință a fost calculată pentru o durată de 4,9 zile, astfel cum rezultă din contractul din data de 20.01.2020, fiind în valoare de 1877,58 lei lei, respectiv 4.9 zile x 320 lei/zi, fără TVA.

În ceea ce privește susținerea pârâtei în sensul că valoarea lipsei de folosință este disproporționată față de prețul mediu al pieței, instanța a apreciat că este neîntemeiată, dat fiind faptul că legea nu reglementează posibilitatea asigurătorului de a refuza plata în aceste condiții, clasa vehiculului aflat în reparație fiind similară celui închiriat, legea nestabilind o interpretare clară, definitivă cu privire la noțiunea de "clasă similară sau inferioară" din art. 25 din norma ASF nr. 20/2017. Astfel, instanța a apreciat mărcile VW Polo și Skoda Rapid sunt suficient de similare cât să nu creeze o disproporție vădită, impusă a fi cenzurată de către norma ASF.

Mai mult, în condițiile în care persoana păgubită nu are obligația alegerii unei anumite societăți cu acest obiect de activitate, iar legiuitorul nu a stabilit un anumit plafon cu privire la prețul zilei de închiriere a vehiculului, instanța a observat și că nici nu s-a dovedit încheierea unei convenții frauduloase de către debitoare, nefiind incidente dispozițiile art. 1534 CC, contrar susținerilor apărătorului ales al pârâtei.

În plus, în ceea ce privește prețurile comparative invocate de pârâtă, aceasta a depus extrase de pe niște pagini de internet, fără a exista dovada faptului că acestea aparțin unor entități autorizate prestatoare de astfel de servicii. Mai mult, aceste prețuri sunt cele de pornire și nu reprezintă costul exact al închirierii unui autovehicul similar, câtă vreme pârâta nu a făcut dovada faptului că ele sunt obținute în urma unei cereri exprese adresate acestor societăți.

Instanța a reținut faptul că, la data de 11.03.2020, pârâta a efectuat către reclamantă plata sumei de 409.27 lei, rămânând neachitată suma de 1468,31 lei, iar această plată parțială reprezintă o recunoaștere a existenței creanței reclamantei din partea pârâtei.

Astfel, instanța a apreciat argumentele prezentate de către pârâtă (conform cărora contractul de închiriere prevede un preț fictiv și că există o neconcordanță între data încheierii contractului și data introducerii vehiculului avariat în service) drept lipsite de fundament, de vreme ce reclamanta a dovedit faptul că prețul a fost plătit efectiv și sumele primite înregistrate în gestiunea reclamantei, iar o prezumție simplă (care nu a fost răsturnată de către pârâtă) poate fi extrasă în sensul că

vehiculul avariat nu a putut fi utilizat în siguranță pe drumurile publice de către numitul Hângănuț Toader prin raportare la avariile suferite ca urmare a accidentului rutier pe o anumită perioadă de timp ulterioară accidentului, dar anterioară introducerii acestuia în service pentru reparații.

Cât privește capătul de cerere privind dobânda legală solicitată de către reclamanta, instanța a avut în vedere dispozițiile art. 21 alin. (5) din Legea nr. 132/2017. Astfel, instanța a interpretat dispozițiile legale în sensul că, în situația în care obligațiile asigurătorilor RCA sunt îndeplinite defectuos sau cu depășirea termenului din art. 21 alin. (4) din Legea nr. 132/2017, norma menționată anterior stabilește drept dată pentru curgerea penalităților de întârziere: fie din momentul trecerii celor 10 zile din art. 21 alin. (4) din Legea nr. 132/2017, fie din momentul în care asigurătorul și-a manifestat intenția de a achita parțial/defectuos despăgubirea, *chiar și anterior epuizării celor 30 de zile de la primirea cererii de despăgubire*, astfel cum prevede de art. 21 alin. (1) din Legea nr. 132/2017.

În speță, instanța a reținut că, în data de 11.02.2020, reclamanta i-a comunicat pârâtei prin curier cu conținut declarat cererea de despăgubire din data de 10.02.2020, solicitându-i plata sumei de 1877,58 lei. La data de 19.02.2020, pârâta a comunicat reclamantei prin mail refuzul de a o despăgubi integral, arătând că dosarul va fi promovat la plată cu suma de 409.27 lei. În data de 11.03.2020, pârâta a efectuat către reclamantă plata sumei de 409.27 lei.

Astfel, instanța a apreciat că pârâta datorează penalități de întârziere de la data manifestării de voință în sensul refuzului de a achita integral despăgubirea, respectiv de la data de 19.02.2020, acela fiind momentul în care pârâta a transmis reclamantei decizia sa de a diminua motivat (prin raportare la niște valori medii arbitrare ale unor autoturisme de o clasă similară sau inferioară cu autoturismul avariat), dar fără un temei legal, despăgubirea solicitată de către reclamantă. Și nu de la data de 11.03.2020, când pârâta a efectuat plata parțială a despăgubirii, fiindcă există un moment anterior când pârâta a explicitat intenția sa de a-și îndeplini defectuos obligația sa legală, încadrându-se deci pe situația prevăzută de art. 21 alin. (5) din Legea nr. 132/2017.

Cu toate acestea, reclamanta a solicitat obligarea pârâtei la plata penalităților de întârziere în cuantum de 0.2% pe zi de întârziere, începând cu data de 11.03.2020, data plății parțiale, și până la achitarea integrală a debitului.

Din interpretarea art. 397 alin. (1) teza finală C. proc. civ. și art. 9 alin. (2) C. proc. civ., părțile stabilesc obiectul și limitele judecății, iar instanța nu poate acorda mai mult decât părțile au cerut, dacă legea nu prevede altfel.

Prin urmare, instanța a admis capătul de cerere privind penalitățile de întârziere și a obligat pârâta la plata către reclamantă a penalităților de întârziere în cuantum de 0,2% pe fiecare zi de întârziere, calculate asupra sumei de 1468,31 lei, de la data de 11.03.2020, data plății parțiale, și până la data achitării integrale a debitului principal.

În raport de cererea reclamantei de obligare a pârâtei la plata cheltuielilor de judecată, având în vedere culpa procesuală a pârâtei, în temeiul art. 1032 alin. (1) C. proc. civ., instanța a obligat pârâta să plătească reclamantei suma de 50 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei soluții a formulat apel pârâta [REDACTAT] ASIGURARE SA S.A., solicitând admiterea apelului și schimbarea în tot a sentinței atacate, în sensul respingerii cererii de chemare în judecată. Totodată, a solicitat obligarea intimetei - reclamante la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de apel, apelanta-pârâtă arată că prin cererea de chemare în judecată reclamanta a solicitat diferența de despăgubire de 1.468.31 lei pentru 4.9 zile lipsa de folosință, justificând înlocuirea temporară a auto avariat VW Polo cu auto Skoda Rapid la prețul pe zi de închiriere de 383 lei/zi. În dovedirea pretențiilor a depus la dosar contractul de cesiune de creanță, contractul de închiriere auto și factura fiscală.

Apreciază că sentința atacată este netemeinică prin raportare la considerentele referitoare la evaluarea despăgubirii pentru lipsa de folosință raportat la dispozițiile legale speciale și cele generale care reglementează bunele moravuri și abuzul de drept.

În ceea ce privește prejudiciul pentru lipsa de folosință, apelanta arată că nu s-a făcut dovada închirierii unui autovehicul de clasa similară sau inferioară.

Contrar interpretării instanței de fond, în sensul că legea nu stabilește clar noțiunea de clasa auto, apreciază că aceasta noțiune legală ce condiționează plata despăgubirii, poate fi analizată și aplicată de instanță conform clasificării auto pe site-urile de specialitate.

Astfel, având în vedere mențiunile din certificatul de înmatriculare, se poate constata că autoturismul avariat este un VW Polo, acesta fiind un autovehicul care face parte din clasa supermini - segmentul B, iar conform contract de închiriere auto din data de 20.01.2020, obiectul închirierii este auto marca Skoda Rapid, acesta fiind un autovehicul compact -segmentul C. Un autovehicul de o clasă similară autovehiculului avariat VW Polo, produsă de Skoda ar fi fost modelul FABIA ȘI NU RAPID, acesta din urmă făcând parte dintr-o clasă superioară autovehiculului avariat.

Prin urmare, apreciază că reclamanta nu face dovada închirierii unui autovehicul de clasa similară sau inferioară, autovehiculul închiriat fiind de o clasă superioară autovehiculului avariat, contrar dispozițiilor art. 25 din Norma 20/2017.

Mai departe, apelanta arată că nu s-a făcut dovada perioadei de indisponibilitate a vehiculului avariat, de la momentul introducerii auto în reparație. Apreciază necesar ca despăgubirea pentru lipsa de folosință a autovehiculului să fie efectul indisponibilizării utilizării autovehiculului ca urmare a stării sale tehnice și introducerii în reparație.

Apelanta arată că legea prevede două condiții cumulative pentru momentul de la care se calculează lipsa de folosință, respectiv momentul efectuării constatării avariilor și introducerii vehiculului în reparație.

Astfel, reclamanta avea obligația potrivit legii să faca dovada că serviciile de închiriere a unui autovehicul au fost contractate de partea prejudiciată în perioada de indisponibilitate a utilizării autovehiculului, strict de la momentul introducerii în reparație, iar dovada în acest sens se face cu înscrisuri specifice, respectiv contract/comanda reparații auto și proces verbal de predare primire auto.

Raportat la perioada de închiriere autovehicul 20.01.2020 - 25.01.2020, se constată că devizul de reparații din data de 22.01.2020 și factura fiscală seria FACBN nr. 16992/05.02.2020, nu fac dovada momentului/datei introducerii vehiculului în reparație.

Prin urmare, în condițiile în care devizul de reparații din data de 22.01.2020 a fost întocmit ulterior contractului de închiriere, este neîndoielnic faptul că perioada de închiriere menționată în contract nu a fost stabilită în funcție de perioada în care autovehiculul urma să intre în reparație la service, motiv pentru care nu se poate concluziona că data de 20.01.2020 determina perioada de indisponibilitate ca urmare a reparației.

Astfel, din înscrisurile depuse de reclamantă, nu se face dovada că serviciile de închiriere auto au fost contractate începând cu data introducerii vehiculului în reparație.

Totodată, apelanta apreciază că în cauză nu se face dovada prejudiciului cu documente justificative. Pretențiile invocate nu reprezintă un prejudiciu pentru lipsa de folosință, întrucât nu este suportat costul închirierii auto de către persoana prejudiciată conform art. 25 alin. (1) din Norma 20/2017, nefiind deci un prejudiciu real pentru consecința lipsei de folosință.

Raportat la dispozițiile art. 25 alin. (1) lit. a) din Norma ASF 20/2017 și ale art. 1 lit. a) din Legea nr. 38/2003 prin care este definit serviciul de închiriere, se constata că reclamanta nu face dovada plății chiriei autoturismului, astfel că persoana prejudiciată nu a achitat niciodată prețul de închiriere auto.

Prin urmare, apreciază că persoana prejudiciată/cedentul nu a suferit vreun prejudiciu, nefiind aplicabile prevederile art. 20 alin. 1) din Legea nr. 132/2017 și art. 25 alin (1) din Norma ASF nr. 20 201 7.

În lipsa dovezii plății serviciului de închiriere de către persoana prejudiciată și având în vedere că toate actele sunt emise pro causa de către reclamanta cesionară cu scopul supraevaluării despăgubirii, pretențiile solicitate sunt neîntemeiate.

Apelanta precizează că prețul închirierii auto este fictiv, fiind stabilit fără intenția de a fi plătit de către persoana prejudiciată, și abuziv, fiind disproporționat față de valoarea bunului închiriat. Astfel, având în vedere că prețul de 383,18 lei/zi (322 lei+TVA) pentru închirierea autovehiculului Skoda Rapid este de 5 ori mai mare decât prețurile de referință de pe piață, respectiv un preț de referință al pieței de 70,15 lei/zi (14,68 euro x 4.7788 lei curs BNR la data închirierii 20.01.2020), învederează faptul că acest preț este disproporționat față de valoarea bunului închiriat și stabilit de părți fără intenția de a fi plătit de către persoana prejudiciată. Prin urmare, apreciază ca fiind nedovedit prejudiciul în cauză și inopozabil acest preț, în temeiul art. 1665 C. civ. care sancționează acest fapt cu nulitatea .

Totodată, raportat la prevederile art. 1235 și art. 1236 C. civ. coroborat cu art. 1 alin. 4 C. civ., se constată că acest mecanism de supraevaluare a despăgubirii este contrar bunelor moravuri, impunându-se constatarea nulității absolute pe cale incidentală conform art. 1238 alin. 2 C. civ.

Apelanta-pârâtă apreciază că prejudiciul invocat în cauză este consecința culpei creditorului persoana prejudiciată, întrucât deși persoana prejudiciată are dreptul la despăgubiri pentru lipsa de folosință, aceasta nu a dat dovadă de diligență, angajându-se în efectuarea unor cheltuieli semnificativ superioare unui quantum rezonabil pentru înlocuirea temporară a autovehiculului său.

Creditorul are obligația unui bonus pater familias față de bunurile sale, inclusiv cu privire la creanțele sale, fiind nu numai îndreptățit, dar chiar obligat să își păzească în mod prudent proprietatea. Învederează că potrivit art. 1534 alin. 2 C. civ. „debitorul nu datorează despăgubiri pentru prejudiciile pe care creditorul le-ar fi putut evita cu o minimă diligență”.

Astfel, apreciază că diferența de despăgubire solicitată în prezenta cauză cu titlu de prejudiciu, nu este consecința directă și necesară a lipsei de folosință, întrucât reprezintă o majorare artificială din culpa persoanei prejudiciate.

În fine, apelanta apreciază că obligația prevăzută în contractul de închiriere nu este opozabilă asigurătorului, potrivit principiului relativității efectelor contractelor față de terți prevăzut de art. 1280 raportat la art. 1582 C. civ.

În consecință, valoarea închirierii auto stabilită de părțile contractului de închiriere nu este opozabilă, nefiind un prejudiciu cert dovedit cu documente justificative, iar despăgubirea trebuie evaluată în limitele legii și a bunelor moravuri.

Apelanta arată că scopul răspunderii civile contractuale a asigurătorului, grefată pe răspunderea civilă delictuală a asiguratului, este repararea prejudiciului cauzat de evenimentul asigurat, iar nu procurarea cesionarului a unui beneficiu speculativ, prin angajarea persoanei prejudiciate la efectuarea unor cheltuieli nenecesare, având la baza premisa că ele vor fi suportate de asigurător.

Apelanta apreciază că orice formă de exercitare a unui drept, în scopul de a vătâma sau păgubi pe altul într-un mod excesiv și nerezonabil, contrar bunei-credințe, prin deturnarea dreptului de la finalitatea sa economică și socială, reprezintă un abuz de drept, conform art. 15 C. civ.

Totodată, apreciază ca fiind netemeinică sentința instanței de fond cu privire la penalitățile de întârziere calculate până la data pronunțării hotărârii judecătorești.

În acest sens, arată ca fiind incidente dispozițiile art. 21 alin. 4 și art. 23 din Legea nr. 132/2017, în sensul că penalitățile sunt datorate după expirarea termenului de 10 zile calculat de la data primirii hotărârii judecătorești definitive pronunțată de instanța de judecată, întrucât nefiind cert și exigibil dreptul invocat prin acțiune, nu s-a născut nici obligația la plata penalităților de întârziere.

Conform dispozițiilor art. 21 și art. 23 din Legea 132/2017, obligația devine certă și exigibilă la momentul pronunțării hotărârii judecătorești definitive prin care se stabilește întinderea prejudiciului, iar obligația de plată a penalităților de întârziere art. 11 ar fi exigibilă după expirarea termenului de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii.

Arată că aceste penalități nu erau născute și exigibile la data pornirii procesului și nu vor fi nici la data pronunțării sentinței, astfel încât consideră că reclamanta solicită prematur plata unor drepturi accesorii afectate de un termen suspensiv.

Astfel că, până la stabilirea temeiniciei contravalorii lipsei de folosință, nu poate fi vorba de o veritabilă scadență a obligației de plată a despăgubirii și, în consecință, pretențiile de plată a sumei reprezentând penalități de întârziere până la data pronunțării hotărârii judecătorești, sunt nefondate.

În drept, invocă dispozițiile art. 466-482 C. proc. civ.

În dovedire, solicită administrarea probei cu înscrisuri.

Intimata-reclamantă

[REDACTAT] S.R.L a formulat întâmpinare la cererea de apel, solicitând respingerea apelului ca neîntemeiat și menținerea sentinței civile nr. 10301/2020 a Judecătoriei Sectorul 3 București ca fiind temeinică și legală.

În motivare arată că, deși s-au depus la dosar facturile fiscale și ordinul de plată care dovedesc întinderea prejudiciului, apelanta-pârâta a refuzat fără o motivație legală plata integrală a despăgubirii reprezentând costurile de închiriere a unui vehicul pe perioada lipsei de folosință, legea nereglementând posibilitatea asigurătorului de a refuza plata în condițiile menționate de apelanta-pârâta. Precizează că refuzul de plată nu se încadrează în niciuna din premisele dispozițiilor art. 12 din Legea 132/2017.

Mai mult, conform art. 10 alin. 1 din Legea nr. 132/2017, în baza unei prime unice asigurarea RCA acoperă prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și de tramvaie, iar potrivit alineatului 3 al aceluiași articol, despăgubirile se acordă în quantum egal cu întinderea prejudiciului până la limita maximă de răspundere a asigurătorului RCA.

Potrivit art. 11 alin. 2 lit. c) din Lege „fără a se depăși limitele de răspundere prevăzute în contractul RCA, în conformitate cu prevederile art. 6 alin. (4) și (5) și în condițiile în care evenimentul asigurat s-a produs în perioada de valabilitate a contractului RCA, asigurătorul RCA acordă despăgubiri în bani pentru: d) prejudicii reprezentând consecința lipsei de folosință a vehiculului avariat, inclusiv înlocuirea temporară a vehiculului, pe baza opțiunii persoanei prejudiciate”.

Prin urmare, asigurătorul este obligat să repare în totalitate prejudiciul efectiv cauzat de asiguratul culpabil de producerea acestuia, iar nu să încerce realizarea unor economii semnificative, pe seama persoanei prejudiciate, prin stabilirea unilaterală a cuantumului despăgubirii.

În ceea ce privește cuantumul despăgubirilor, arată că persoana păgubită a beneficiat de folosința autovehiculului închiriat pe o perioadă de 5 zile conform contract de locațiune.

Precizează că păgubitul a închiriat autovehiculul de la o societate specializată autorizată să efectueze acest tip de activitate economică, împrejurare dovedită în cauză.

Totodată, arată că nu poate fi limitat dreptul persoanei păgubite de a alege unitatea de la care închiriază un autoturism câtă vreme această alegere se face pe criteriile impuse legal referitor la perioada de închiriere și clasa autoturismului închiriat.

Prin urmare, costul privind înlocuirea autovehiculului avariat pe perioada calculată conform legii se stabilește în raport cu prețul practicat de unitatea de închiriere auto pe baza documentelor justificative pentru serviciile efectiv prestate respectiv factură fiscală, iar nu prin raportare la o evaluare sau un calcul propriu al asigurătorului.

În ceea ce privește calculul tarifelor acceptate de către asigurător, apreciată că acesta este chemat să suporte prejudiciul efectiv suferit și nu media costurilor de închiriere a anumitor operatori economici din domeniul de activitate - închirieri auto.

Prin urmare, persoana păgubită nu are obligația alegerii unei anumite societăți cu acest obiect de activitate, iar legiuitorul nu a stabilit un plafon cu privire la prețul zilei de închiriere a

vehiculului. Așa cum prețul poliței RCA diferă în funcție de asigurător așa costul zilei de închiriere diferă în funcție de societatea care prestează serviciul de închiriere, existența unui tarif unic fiind posibilă doar în condițiile unui monopol sau al unei tarif impus de anumite entități cum se încearcă în prezenta cauză fapt interzis de lege. Mai mult, dacă situația era inversă, iar documentele justificative depuse la asigurător ar fi totalizat un cost sub tarifele acceptate de acesta, plata despăgubirilor s-ar fi făcut în baza acestora și nu în baza calculului costului acceptat al asigurătorului.

Costurile de închiriere se stabilesc în raport de prețurile practicate de unitățile de specialitate, iar nu prin raportare la o evaluare sau calcul propriu al asigurătorului, motiv pentru care vorbi despre o îmbogățire fără justă cauză, câtă vreme serviciile de închiriere au fost efectiv prestate și există documente justificative, respectiv a fost emisă o factură și au fost achitate taxele și impozitele aferente.

În ceea ce privește prețurile comparative indicate de apelantă prin înscrisurile depuse la dosarul de fond, acestea reprezintă extrase de pe niște pagini de internet, fără a exista dovada faptului că acestea aparțin unor entități autorizate prestatoare de servicii. Mai mult, aceste prețuri sunt cele de pornire și nu reprezintă costul exact al închirierii unui autovehicul similar.

În ceea ce privește penalitățile, învederează faptul că asigurătorul este în întârziere de drept, conform art. 21. alin 5 din Legea nr. 132/2017. O altă interpretare ar permite societăților de asigurare să formuleze de fiecare dată o notificare formală de refuz la plată a despăgubirilor solicitate, obținând astfel o exonerare de la plata penalităților de întârziere datorate pentru un interval mare de timp, ceea ce ar contraveni intenției legiuitorului prin instituirea penalităților de întârziere în cuantum de 0,2%/zi de a determina societățile de asigurare să plătească despăgubirile cuvenite.

În drept, invocă dispozițiile art. 201 alin. (2) C. proc. civ.

Analizând sentința apelată prin prisma motivelor de apel și a dispozițiilor art. 480 C. proc. civ., tribunalul reține următoarele:

Cu prioritate, tribunalul reține că apelul este calea de atac prin care partea nemulțumită de hotărârea primei instanțe declanșează o nouă judecată a procesului, pentru orice motiv de fapt sau de drept, în fața instanței superioare.

Așadar, obiectul apelului îl constituie hotărârea de primă instanță. În consecință, prin formularea unei cereri de apel, apelantul trebuie să critice aspectele reținute de prima instanță în hotărârea pe care a pronunțat-o.

Pe de altă parte, tribunalul reține că, potrivit art. 477 alin. 1 C. proc. civ., instanța de apel va proceda la rejudecarea fondului în limitele stabilite, expres sau implicit, de către apelant, precum și cu privire la soluțiile care sunt dependente de partea din hotărâre care a fost atacată.

Acest text legal reglementează regula *tantum devolutum quantum appellatum*, regulă care semnifică faptul că instanța de apel va proceda la o nouă judecată asupra fondului numai în limitele criticii formulate de apelant. În alte cuvinte, poate judeca doar atât cât i s-a cerut.

De asemenea, tribunalul reține că în cadrul apelului, ca un corolar al textului legal anterior menționat, trebuie avute în vedere, dacă legea nu prevede altfel, numai motivele expuse de apelant în cererea de apel. Ca atare, nu pot fi avute în vedere motivele de apel noi, expuse în răspunsul la întâmpinare sau prin cuvântul pe fondul apelului.

Cererea de apel vizează soluția instanței de fond privind obligarea apelantei la plata contravalorii lipsei de folosință în cuantum de 1468,31 lei și a penalităților de 0,2% pe fiecare zi de întârziere calculate asupra debitului principal.

Tribunalul apreciază apelul fondat, pentru următoarele considerente:

Conform art. 25 alin. 1 din Norma ASF nr. 20/2017, „prejudiciile reprezentând consecința lipsei de folosință a vehiculului avariat, inclusiv înlocuirea temporară a acestuia, sunt stabilite: a) pe baza documentelor justificative din care rezultă costurile de înlocuire temporară a vehiculului avariat cu un vehicul de o clasă similară ori inferioară, închiriat de la entități autorizate cu acest obiect de activitate; sau b) pe baza documentelor justificative din care rezultă costurile privind

transportul zilnic suportate de către persoana prejudiciată, fără ca acestea să poată depăși costurile prevăzute la lit. a).

De asemenea, potrivit alineatului (2) al aceluiași articol, „perioada maximă pentru calcularea lipsei de folosință este: a) *perioada de indisponibilitate a utilizării vehiculului avariat ca urmare a stării tehnice, inclusiv în situația în care asiguratorul RCA efectuează cercetări suplimentare, și se calculează de la momentul efectuării constatării avariilor și introducerii vehiculului în reparație;* b) perioada cuprinsă între data constatării avariilor și data înaintării ofertei de despăgubire, în situația daunei totale economice”. Conform dispozițiilor alin. (4) „în cazul reparației vehiculului avariat, *perioada maximă de indisponibilitate reprezintă timpul normal de reparație transformat în zile de lucru prin împărțirea la patru a timpului normal de reparație, la care se adaugă orice întârziere nejustificată cauzată de către asiguratorul RCA*”.

Din analiza cererii de valoare redusă, tribunalul reține că intimata-reclamantă a solicitat contravaloarea lipsei de folosință a autovehiculului avariat, pe perioada efectuării reparațiilor, respectiv pe o perioadă de 4,9 zile, calculată potrivit prevederilor art. 25 alin. (4) din Norma ASF nr. 20/2017.

În dovedirea pretențiilor sale, intimata a depus la dosarul cauzei contractul de locațiune autovehicul din data de 20.01.2020, factura RCBN nr. 204007/30.01.2020, contractul de cesiune din 30.01.2020 și ordinul de plată nr. 60/10.02.2020. De asemenea, tribunalul reține că procesul verbal de constatare a daunelor nr. 10-00-000248-2020 a fost încheiat la data de 17.01.2020, iar devizul de reparație a fost emis la data de 22.01.2020 (f. 53 dosar fond).

Astfel, deși intimata-reclamantă a făcut dovada cuantumului prejudiciului prin depunerea documentelor justificative conform art. 25 alin. 1 lit. a) din Norma ASF nr. 20/2017, respectiv contractul de închiriere și factura emisă în baza acestuia, aceasta nu a dovedit și faptul că lipsa de folosință este consecința directă a indisponibilizării autoturismului avariat de către unitatea service în vederea efectuării reparațiilor.

Tribunalul apreciază că, în măsura în care intimata nu a făcut dovada momentului la care autoturismului avariat a intrat în reparație și al ieșirii acestuia din unitatea service, nu se poate verifica îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 25 alin. 2 lit. a) din Norma ASF nr. 20/2017 privind perioada maximă pentru calcularea lipsei de folosință. Astfel, la dosar s-a depus procesul verbal de constatare a daunelor, înscris care însă nu atestă și data intrării efective în reparație a autovehiculului.

Prin urmare, în lipsa înscrisurilor care să ateste perioada de timp în care autoturismul avariat s-a aflat în reparații, de exemplu procesul verbal de intrare în service, nu se poate reține că pretențiile solicitate de intimata-reclamantă reprezintă consecința lipsei de folosință a vehiculului avariat, astfel că nici apelanta-pârâtă nu poate fi obligată la plata sumei de 1468,31 lei.

În ceea ce privește penalitățile de întârziere solicitate în temeiul art. 21 alin. 5 din Legea nr. 132/2017, având în vedere că penalitățile reprezintă un drept de creanță accesoriu dreptului de creanță principal și faptul intimata-reclamanta nu este îndreptățită la contravaloarea lipsei de folosință așa cum s-a arătat anterior, în temeiul principiului *accessorium sequitur principale*, tribunalul va respinge solicitarea intimetei ca neîntemeiată.

În ceea ce privește solicitarea apelantei-pârâte de acordare a cheltuielilor de judecată efectuate în primă instanță, tribunalul reține că, potrivit art. 452 C. proc. civ., „*partea care pretinde cheltuieli de judecată trebuie să facă, în condițiile legii, dovada existenței și întinderii lor, cel mai târziu la data închiderii dezbaterilor asupra fondului cauzei*”.

Astfel, deși îndreptățită la plata cheltuielilor de judecată având în vedere culpa procesuală a reclamantei, tribunalul va respinge cererea pârâtei de obligare a reclamantei la plata cheltuielilor de judecată ca nefondată, întrucât nu a fost făcută dovada efectuării acestor cheltuieli.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 480 alin. (2) C. proc. civ., tribunalul va admite apelul formulat de apelanta-pârâtă [REDACTED] ASIGURARE SA împotriva sentinței civile nr. 10301/03.11.2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București în dosarul nr.

[REDACTED], în contradictoriu cu intimatele [REDACTED] SRL și [REDACTED]. În consecință, va schimba în tot sentința apelată în sensul că: Va respinge cererea reclamantei, ca neîntemeiată. Va respinge cererea pârâtei de obligare a reclamantei la plata cheltuielilor de judecată, ca nefondată.

În temeiul art. 453 alin. (1) C. proc. civ., reținând culpa procesuală a intimătei-reclamantei, tribunalul va obliga intimata la plata sumei de 25 lei către apelantă, reprezentând cheltuieli de judecată în apel, respectiv taxă judiciară de timbru.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite apelul formulat de **apelanta-pârâtă** [REDACTED] ASIGURARE SA, [REDACTED], CUI [REDACTED], cu sediul procesual ales în București, Bulevardul Ferdinand I, nr. 134, sector 2, împotriva sentinței civile nr. 10301/03.11.2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București în dosarul nr. [REDACTED], în contradictoriu cu **intimata-reclamantă** [REDACTED] SRL, [REDACTED], CUI [REDACTED], cu sediul social în Sibiu, str. [REDACTED] nr.5, biroul [REDACTED] bl.C, etaj S, ap.2 județul Sibiu și **intimata-intervenient forțat** [REDACTED], CNP [REDACTED], domiciliată în sat [REDACTED], comuna [REDACTED], nr. [REDACTED] județul Bistrița Năsăud.

Schimbă în tot sentința apelată în sensul că: Respinge cererea reclamantei, ca neîntemeiată. Respinge cererea pârâtei de obligare a reclamantei la plata cheltuielilor de judecată, ca nefondată.

Obligă intimata la plata sumei de 25 lei către apelantă, reprezentând cheltuieli de judecată în apel.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței azi, 06.04.2021.

Președinte,

Judecător,

Grefier,

Red. Jud. R.E.C./ Dact. A.M./5 ex/21.07.2021
Judecătoria Sectorului 3 București - dosar nr. [REDACTED]
Judecător fond - [REDACTED]
ComunicatEX.....

**CONFORM CU
ORIGINALUL**